

[Holstein.]

den nuværende Regerings Agt fuldt ud at fortsætte i dette Spor ogsaa, skønt netop i de to sidste Aar, som den højtærede Udenrigsminister saa stærkt har fremhævet, de erhvervspolitiske Forhold, de toldpolitiske Forhold i Europa, er blevet langt, langt alvorligere for Danmark, end de har været i Aarene før denne Regerings Tiltræden. Her vil jeg gerne henvise til, at naar man sammenligner Socialdemokratiets Holdning paa det erhvervspolitiske og handelspolitiske Omraade i de ti Aar, der er forløbet i Tyverne, til Venstreregeringerne, med den Stilling, der nu indtages fra Ministeriet Staunings Side, ser jeg ikke rettere, end at det, der er foregaaet, er, at den højtærede Statsminister paa dette Omraade fuldkommen har givet sig den radikale Erhvervs politik i Vold, han har her gjort sig fuldkommen afhængig af den højtærede Udenrigsminister. Det begyndte, da han første Gang var ved Magten i 1924—26, da han om Efteraaret forelagde sit store Lovforslag om saakaldt Støtte til dansk Erhvervsliv. Da var der overhovedet ikke noget, der hed Told. Det hele Forslag var baseret paa at kunne tækkes det radikale Regeringsparti, og hvad der den Gang endnu bar Antydning af Selvstændighed fra Socialdemokratiets Side, paa dette Omraade, og som følgelig ogsaa resulterede i, skønt det var overmaade spagfærdige Selvstændighedstegn, at det radikale Støtteparti sprang fra, er nu fuldstændig blæst bort. Nu er Socialdemokratiet paa dette Omraade — Socialdemokratiets vigtigste Sag næst efter Sociallovgivningen — gaaet fuldstændig under det radikale Aag. Man nøjes ikke længere med at give det radikale Støtteparti en Finger, men man har givet det hele Haanden, ja, man har givet det hele det socialdemokratiske Parti med Hud og Haar: vær saa artig, til den højtærede Udenrigsministers Disposition paa dette Omraade, saaledes som han skønner hensigtsmæssigt og formaalstjenligt!

Dette er efter min Mening et fra et konservativt Synspunkt overmaade beklageligt Forhold og et foruroligende Symptom med Hensyn til den fremtidige erhvervspolitiske Udvikling. Gang paa Gang i Løbet af de Aar, der er gaaet, Tiaaret 1920—30, har det socialdemokratiske Parti og det konservative Parti været ret nær ved at komme til Forstaaelse med hinanden paa det erhvervspolitiske Omraade. Jeg behøver blot at nævne begge Partiers Stilling under de store Kriserperioder, som skyldtes den udenlandske Valutadumping fra de valuta-

svage Lande og de Lande, hvis Valuta var saa rystet, at det i Virkeligheden medførte partiel Statsbankerot. I disse Kriserperioder, da fremmede Varer strømmede ind over Landet og truede den danske Hjemmeindustri, mødtes Socialdemokrater og Konservative i fælles Ønske om at værne den danske Industris — ikke Eksportmarkeder, det var ikke dem, der var i Forgrunden den Gang, men den danske Industris Hjemme-markeder.

Det sidste store Opgør fandt som bekendt Sted i Sommeren 1927, da Socialdemokratiet mødte som Oppositionsparti. Da havde det frigjort sig af det radikale Favntag i Efteraaret 1926. Nu var Socialdemokratiet igen sin egen Mand, stod ikke det radikale Parti til Regnskab eller Ansvar for sine Handlinger paa dette Omraade og forelagde derfor i Sommeren 1927 sit opsigtvækkende og vidtrækkende toldpolitiske Forslag, et Forslag, jeg beklager ikke blev vedtaget af de Konservative. Det havde været klog konservativ Politik atURRE og baste og binde Socialdemokraterne paa det Forslag, de her havde forelagt. Dermed vilde man have bundet deres Stilling for Fremtiden, saa de ikke paa ny kunde være sprunget fra og være faldet tilbage til den Erhvervs politik, som eventuelt, naar de igen blev Regeringsparti, maatte blive dikteret dem af det radikale Parti. Forstaaelse mellem de to Partier, det konservative og det socialdemokratiske tilvejebragtes imidlertid ikke, de nærede gensidig Mistillid, skønt de i Virkeligheden havde langt stærkere fælles end modstaaende Interesser paa dette Omraade. Socialdemokraterne vilde ikke stemme for de Konservatives begrænsede Krisetoldlovsforslag, og de Konservative vilde ikke stemme for Socialdemokraternes videregaaende toldpolitiske Forslag, og følgelig løb det ud i Sandet, ligesom i øvrigt Forhandlingen mellem de to Partier løb ud i Sandet i Sommeren 1921, da vi forhandlede i et Folketingsudvalg om det store nye Venstreforslag til en almindelig Revision af Toldloven af 1908. Da var der ogsaa fælles Interesser at gøre gældende baade fra socialdemokratisk og konservativ Side, men Partierne kunde ikke enes, kunde ikke naa til Enighed om konkrete Forslag til Ændringer i Toldlovgivningen paa Grundlag af det Lovforslag, som den Gang var forelagt af Ministeriet Neergaard, og man henviste yderligere til, at der var ingen Mening i at stille Ændringsforslag til Toldloven — Ændringsforslag, som skulde markere, hvilken ny Handelspolitik man ønskede fra konservativ